

★ **DOK HOLIDEJ** ★

526

Frenk Larami

TRI PAKLENA DANA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 526

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

THREE HOT DAYS

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 28. III 2018.

Tržište: 06. IV 2018.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – THREE HOT DAYS

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Na putokazu čiji je vrh bio okrenut ka naselju, krupnim slovima je pisalo Jerington.

Ispod toga je neveštim, štampanim slovima bio zalepljen plakat sa dve rečenice:

„Strancima ulaz zabranjen.

U krajnjoj nuždi javiti se šerifu Vilkoksu”.

Holidej nije uradio ni jedno ni drugo. Samo je prošao pored opomene, ovlaš je pogledavši.

Putovanje kroz Veliki Basen bilo je zamorno, predeli suvi i neprijateljski, a naselja su se mogla izbrojati na prste. A ovde je neko pred Jeringtonom zbijao šale sa plakatima o zabranjenom prolazu.

Zato je mirno nastavio i ujahao u grad obasjan suncem.

Natpis saluna „Srebrna mamuza” bio je najupadljiviji onima koji su dolazili u Jerington sa njegove zapadne strane.

Retki prolaznici u gradu su zastajali i zurili u neobično odevenog stranca koji je jahao ulicom.

Međutim, nepoznati to nije opazao. Činilo se da drema u sedlu, sedeći opušteno i malo oborene glave, dok mu je obod šešira senčio oči.

Krčmar Metju Kevendiš se slučajno zatekao ispred ulaza i među prvim spazio novo lice. Bio je to čovek srednjih godina, snažan i mišićav, ali već povijenih leđa zbog neprestanog rada za barom. Četvrtasta vilica bila je obrasla oštrom čekinjastom bradom koja mu je bila „zaštitni znak”.

Naravno, on se namrštio kada je video da stranac ide prema salunu, a ne ka šerifovoj kancelariji. Iskusan poznavalac ljudi koji je pod svojim krovom ugostio najrazličitije osobe pod nebeskom kapom, odmah je osetio da stranac pripada posebnoj vrsti, a to su kockari i revolveraši.

Međutim, lice tog čoveka odudaralo je od uobičajene predstave o ljudima koji lutaju od grada do grada, tražeći one koji su spremni da plate njihove zločinačke usluge. Lice je zbog oštrole crta odavalo izvesnu britkost, pa čak i surovost karaktera, ali se na njemu istovremeno ogledala i određena prefinjenost svojstvena obrazovanim ljudima i osobama odraslim u gospodstvu i obilju. Svemu tome konačni pečat davala je neka kamena hladnoća koja je izbijala iz njegovih sivoplavih očiju. Još dok je jahao, krčmar je uočio njegov vitak stas i

negovane ruke kojima je držao uzdu. Kada je silazio iz sedla, razmaknut kaput otkrio mu je „koltove” sa drškama od slonovače.

U jednom momentu pogledi su im se sreli i Kevendiš je bio siguran da će nove nevolje zadesiti Jerington. Strančev pogled bio je oštar kao brijač.

– Santose! – povikao je krčmar.

Vrat je otvorilo čupavo stvorenje od dvanaestak godina. Bio je to bosonogi potomak indijanskih plemena, dečak crne kose i tamne puti koji se odmah stvorio kraj krčmara.

– Odvedi konja! – naredio mu je Kevendiš.

Pošto mu se Dok sasvim približio, on upita:

– Niste pročitali ono na tabli? – dobacio je pokazujući glavom.

Holidej zabaci obod šešira na čelo.

– Pročitao sam samo reč salun, a to mi je dovoljno – odvratio je i mirno prošao pored njega.

Kevendiš krenu za njim, zbunjen ovom bezumnom hladnokrvnošću i drskošću.

Ko bi to mogao biti? Da li je unajmljeni revolveraš Kenet Danijels? Ili pak federalni šerif koji ne želi javno da se predstavlja?

U salunu se nalazio samo jedan polupijani gost koji je dremao kraj šanka. Ugledavši došljaka, samo se izbečio i promrmljao:

– Ohoo...!

Dok se mašio za tabakeru.

– Brendi! – dobacio je krčmaru, ali ovaj kao da ga nije čuo.

– Ja bih vam preporučio da produžite put, mister – rekao mu je poverljivo. – Zažalićete ako počnete da pijete taj brendi.

Holidej podiže pogled.

– Zašto? Zar je otrovan? – upitao je nemarno.

– Ne! – namrštio se Kevendiš. – Ali, otrovan je ovaj grad...

– Popiću brendi, a ne Jerington.

Izraz napetosti na Kevendišovom licu je popustio. Na kraju krajeva, shvatio je da ovaj čovek nije bio glup. Ako je hteo da traži vruga, neka mu bude. Pružio je ruku i dohvatio prašnjavu bocu sa brendijem.

– Zbog one nared

– Sve se ponavlja – rekao je muklo. – Uskoro će ovamo stići Baster Vilkoš sa svoja tri pomoćnika, tražit će od vas oružje i strpati vas u zatvor. Ako odbijete, ustrelit će vas ili, u najboljem slučaju, daće vam šansu da se za pet minuta počistite iz Jeringtona!

– Zvuči uzbudljivo – primeti Dok mirno. – Ali ovaj brendi je zaista dobar i vredi sačekati šerifa...

Krčmar visoko podiže obrve.

– Još niste svesni u šta ste se upustili! – kazao je nešto glasnije pošto su bili sami. – Svi čekaju da dođe Kenet Danijels!

Holidej je ispio brendi razmišljajući da li da se opredeli za još jedan...

– A ko je to? – upitao je.

– Da li se vi to šalite sa mnom, mister?

– A zašto bih?

– Ne znate ko je Kenet Danijels?

– A zašto bih morao da znam?

Metju Kevendiš je postajao sve ljubopitljiviji.

– Niste iz ovih krajeva? Da li ste samo u prolazu ili vam je Jerington cilj?

Međutim, Džordžijanac više nije imao nameru da zadovoljava krčmarovu radoznalost.

– Popiću još jedan – dobacio je presekavši pitanja.

To je za oštroumnog krčmara bio jasan znak.

– Možda vam ja dosađujem svojim brbljanjem, ali šta bih drugo mogao

da radim nego da pričam – priznao je. – Zna, ovde svraćaju razni ljudi. Neki mi se sami ispovede, a od nekih izvučem sve ono što me interesuje. Čujte, zašto ne odete dok još imate vremena?

– Nema tog zakona koji će me isterati odavde – odvratio je Holidej. – Nisam na poternicama.

Kevendiš odmahnu rukom.

– To nema veze! – dobacio je. – Svaki stranac je sumnjiv dok je Danijelsov mlađi brat u zatvoru... Šerif hoće da mu postavi klopku i ne želi da mu bilo ko to onemogući.

te li šta je u tome čudno? Danijels pelješi samo banke ili krupne zverke, nikada rančere ili krčmare! U tome je njegova prednost sa sličnim banditima. Cene ga i priznali bi da ga nikada nisu videli, iako je sigurno bar koji put prespavao kod njih.

– Pa i vi? – provocirao je Dok krčmara.

– Ja nisam došao u iskušenje, mister. Govorim vam ovo što sam i sam čuo. Hvatanje Keneta Danijelsa učiniće onoga kome to uspe i bogatim i slavnim. Zbog toga je naš šerif zapeo da to uradi baš sada koristeći Džozefa...

– Pa... sve mi nije baš najsajnije...
– promrmljao je Dok.

– Džozef Danijels je Kenetov rođeni brat! – objasnio je Kevendiš.

– Pretpostavljam da je ovde zatvoren?

– U pravu ste, mister – klimnu krčmar glavom. – Jedna razbojnička trojka je pre dva dana pokušala da provali u poštu gde se nalazila vreća sa novcem „Skečers kompanije” iz Gebsa. Jedan napadač je ranjen, a druga dvojica su uhvaćeni. Možda se nikada ne bi ni saznalo ko je mladić da se nije sam izrekao. Dok su ga „obrađivali” u zatvoru, pobesneo je i dobacio da će im se njegov brat Kenet Danijels osvetiti! Tako su saznali o kome se radi... Inače, momak ima tek sedamnaest godina!

Dok slegnu ramenima.

– Onda ga ne mogu obesiti – zaključio je mirno.

– Vraga! Učiniće to ako se Kenet ne preda. U stvari, očekuju da će on čuti šta se dešava i doleteti ovamo...

– Ne čini mi se je baš tako naivan – primetio je Dok.

– To jeste, ali... Ipak... mlađi brat je u pitanju! A najgore od svega je što je taj mladić prvi put umešan u nešto protivzakonito, prvi put! Do sada nije nikoga opljačkao ili orobio, ali... izgleda da mu se prohtelo da krene stopama starijeg brata. To je pokušao i zaglavio! – nastavio je krčmar priču.

– A kako vi sve to znate? – zainteresovao se Dok.

– Ispričao mi je Klint Mejers, naš sveštenik. Njemu se Džozef ispovodio, a s obzirom da voli krišom... znate... da omiriše viski, ja sam saznao za to. A bolje da nisam! Već dve noći slušam udarce čekića, samo da znate. Grade vešala polako i bez žurbe. Čekaju da Danijels dođe, inače... ode bratu glava!

– Taj Danijels... – progund

Holidej je nekoliko trenutaka zamišljeno odmeravao Kevendiša.

– Kakav je ovo grad? – nevoljno se upitao. – Bez suđenja spremaju vešala za dečaka, prete da će ga obesiti ako se ne preda njegov stariji brat. Šta kažu ostali ljudi na to? Pretpostavljam da gledaju svoja posla.

– Baš tako! – složi se Kevendiš. – Šerif Vilkoks to dobro zna i zato se ponaša onako kako se njemu sviđa.

Dok slegnu ramenima.

– Uostalom – odvratio je sležući ramenima – mene se to ne tiče.

– Ticaće vas se ako i dalje ostanete ovde – dobaci krčmar provirujući preko Holidejevog ramena i posmatrajući dobar deo ulice obasjan suncem.

– Ona ispičutura Gareth već je otkucio šerifu da ste došli pravo ovamo, a ne na raport kod njega! – šapnuo je Kevendiš poverljivo svom gostu.

Nedugo zatim predstavnik zakona ušao je u salun „Srebrna mamuza” praćen četvoricom novih pomoćnika. Nije oklevao ni časa, pa je odmah tražio od stranca da preda oružje.

Metju Kevendiš se zadovoljno osmehnuo. Šerif Vilkoks postao je tako predvidljiv.

* * *

Čovek sa zvezdom na prsima stajao je naspram Doka Holideja sa rukama oslonjenim na kukove.

– Predaj mi revolvere, stranče!

Oslonjen na ivicu šanka, Holidej je pogledom obuhvatio ljude koji su ušli zajedno sa šerifom. Bilo ih je četvorica i stajali su u jednom redu sa rukama spuštenim pored futrola za revolvere, spremni da na šerifov mig potegnu oružje i izrešetaju stranca koji se ogrešio o pravila ponašanja.

– Prvo i prvo, ne znamo se toliko da bi mi se obraćao sa „ti”, šerife. Drugo, nikada se ne odvajam od svojih revolvera – odvratio je ledećim glasom.

U salunu je zavládala grobna tišina.

– Morate se odlučiti – nastavio je šerif sa nešto malo više respekta u glasu. – Ili dajte oružje ili napustite grad u roku od deset minuta!

– Ne volim kada mi neko naređuje šta da radim – kazao je Dok, mada mu je pogled na čet

Za to vreme, šerif Jeringtona je izvukao džepni sat i počeo da odbrojava sekunde. Ali, što je vreme više odmicalo, legendarani kockar je sve sporije ispijao svoje piće, na najveći užas Metjua Kevendiša, vlasnika saluna „Srebrna mamuza”. Naime, on je znao da je čuvar zakona Baster Vilkoks neumoljiv i odmah naslutio nevolju.

Njegovi pratioci su naslonili dlanove na drške svojih „koltova” i čekali. Nisu imali milosti ni prema kome, jer je svaki stranac u Jeringtonu mogao da bude uhoda ili pomoć za osuđene na smrt.

Jedva oko sat ranije u salunu „Srebrna mamuza”, čovek iz Džordžije čuo je od Metjua Kevendiša, najbrbljivijeg i najhrabrijeg krčmara u tom delu Nevade, neobičnu i veoma interesantnu priču.

Šerif Vilkoks je mirno posmatrao kako velika skazaljka na džepnom satu prelazi poslednju crtu, a Dok Holidej je ležerno stajao pored šanka kao da se to njega ništa ne tiče.

– Imate još pola minuta, mister! – opomenuo ga je čuvar zakona.

– U tom slučaju – mirno se odazvao Džordžijanac – mogao bih naručiti šunku sa jajima. Važi li, krčmaru?

Kevendiš je zurio u njega kao da je sablast. Bilo je to treniranje nerava kakvo još nije video u životu! Bio je šokiran: ili je stranac bio pakleno siguran u sebe ili je, pak, imao

nekoga ko će mu priskočiti u pomoć zadnjih nekoliko sekundi. Zar bi, inače, mogao mirno da naručuje doručak kada iza sebe ima tri para „koltova” koji će ga brzo umiriti ako bilo šta pokuša?

– Odlazite! – došapnuo je neobičnom strancu. – Šerif se ne šali, verujte! Idite dok još imate vremena!

– Ne ide mi se – odvratio je Dok, lagano se okrenuo na stranu i ispod oka odmerio lica šerifa i njegovih pomoćnika. – Ako me sreća bude poslužila – progundao je – prvo će umreti šerif, a onda njegovi pomoćnici. Mada, još nisam procenio koji će prvi.

Vilkoks je na trenutak zaboravio na vreme i pogledom ošinio drskog stranca, pažljivo procenjujući njegove reči. Nisko pripasani „koltovi” sa niklovanim cevima i ukrasnim drškama... Služi li čemu osim samo hvalisanju? Međutim, strančev hladan i ubojit pogled učinio je da je u potpunosti poverovao u njegove reči.

Pomoćnici su spustili šake na drške svojih revolvera... Šerif je morao da da znak i sve je bilo pitanje sekundi.

– Možda ću i otići, ali sklonite ispred mene taj sat i njuške ovih smrtnika. Ako to ne učinite, otići će u pakao zajedno sa mnom ili bez mene!

Metju Kevendiš se pomerio u stranu. Ovo je bilo više nego što je mogao da očekuje. Ovaj stranac ih je sada otvoreno uvredio!

Nakašljao se znajući da više nema dileme: elegantni čovek u crnom je morao da umre. Nije poslušao šerifov nalog, javno je odbio da preda oružje i pred svedokom vređao predstavnika zakona.

Ipak, Baster Vilkoks je još oklevao. Nešto na tom strancu, opasno ga je opominjalo da pripazi.

– Šta si mu sve izbrbljao, Metju? – upitao je, ne skidajući pogled sa Doka.

– Ništa posebno, šerife. Novosti o Jeringtonu koje i malo dete zna.

– O Danijelsu? – pitao je šerif.

– Zar je to tajna? Nigde niste napisali da se usta moraju držati zatvorena.

– Napisaću to, ali samo za tebe, baš u ovom salunu! – procedi čuvar zakona besno. – Ne želim strance u gradu pre nego što uhvatimo Danijelsa i ti to dobro znaš! Ali, sa tobom ću posle – dodao je ljutito. – Najpre je na redu tvoj uporni gost.

Rekavši to, lagano je spustio ruku niz bok.

Dok je shvatio da je igra došla do kraja, istovremeno se pitajući nije li

preterao u nipodaštavanju šerifovog autoriteta. Obično nije dolazio u sukob sa čuvarima zakona tako da je ova situacija bila prilično neobična. Uvek je postojao neki prećutni dogovor između njega i raznih šerifa koje je sretao, jer su oni znali ko je on i kako barata revolverima. Sada je, međutim, postojala opasnost da revolveri zaplamte. Ipak, delićem svojga bića se još uvek nadao da do toga neće doći i zato mu je dobro došao krčmarev pokušaj posredovanja.

– Neka ostavi oružje kod mene – pokušao je.

No, Vilkoks ga je presekao ostrim pogledom.

– Ostaviće on ovde svoje kosti – promrmljao je besno i nogama se čvršće oslonio na tlo.

Od obračuna su ih razdvajali samo delići sekunde.

Istoga trenutka, sa ulice je dopro top

– Dakle? – oslovio ga je Vilkoks.

– U redu je, izvršio sam vaš nalog, šerife – rekao je mladić. – Išao sam u Karvers gde ste rekli da se mota Kenet Danijels i u dva saluna ispričao šta se događa u Jeringtonu.

Vilkoks se počeošao iza uha.

– Misliš da će saznati? – upitao je nekako više za sebe.

– Govorio sam tako glasno da su svi oko mene čuli. Neko će ga sigurno obavestiti i doleteće ovamo kao bez duše...

– Samo jezik za zube! I nestani – naredio je šerif. – Ako te čujem da okolo pričaš...

– Biću kao grob! – obećao je mladić udaljujući se.

Čuvar zakona se zamišljen vratio u salun. Na samim vratima zastao je i razrogačio oči.

Njegovi pomoćnici stajali su na istom mestu na kojem ih je ostavio, ali sa rukama podignutim uvis! Opasači sa revolverima ležali su im pored nogu, a za šankom, Metju Kevendiš se pakosno cerio, naslonjen laktovima o bar.

Što se tiče stranca u crnom, on je jednostavno nestao!

Baster Vilkoks je stajao zbunjen neočekivanim prizorom. Nije mogao ovako nešto da shvati, jer je, samo nekoliko minuta ranije, slika bila potpuno drugačija.

– Šta to, dođavola, radite? – grmnuo je na svoje pomoćnike.

Toga časa kao da je nestalo neke čudne začaranosti. Svi su spustili ruke i psujući dograbili opasače sa poda.

– Šta se desilo? – pitao je Vilkoks sevajući očima.

– Razoručao nas je – promrmeljao je najstariji među njima, Vins Hačins. – Odjednom je potegao „kolt” i naredio nam da otkopčamo pojaseve.

– Naredio? On vama? – kipteo je Vilkoks.

– Potegao je kao munja... – procedio je drugi.

Šerif ih je besno posmatrao razmišljajući kakvim još kletvama da ih zaspe. Međutim, sve je bilo gotovo: stranac je iskoristio njihovu nepažnju i nestao.

Čuvar zakona se okrete prema krčmaru.

– Vi pozovite ostale i pročešljajte grad! Ako kicoš nije otperjao i nale-tite na njega, odmah ga ubijte! Bez opomene, čujete li? Pucajte čim ga ugledate!

Vins Hačins je hteo nešto da protivreči, ali se u zadnjem trenutku predomislio, jer je šerifovo lice bilo izobličeno od besa.

Kada su ljudi otišli, Vilkoks se okrete prema krčmaru. Međutim, pogled mu je sada bio mnogo mirniji, a lice mekše.

– Rušiš mi autoritet, Metju – kazao je i kucnuo prstima po ploči. – Gde je to piće?

Kevendiš mu ćutke nasu čašu vi-skija.

– Jesi li saznao ko je to? – upita šerif tiho.

– Nisam – suvo odvrati ovaj.

– Ni ime? Ni zanimanje? – ljutio se šerif.

– Ne!

Čuvar zakona uzdahnu.

– Pazi se da ne bude neko od Danijelsovih! U tom slučaju ću te proglašiti saučesnikom i obesiti zajedno sa onima u ćeliji.

– Mene ne možete zaplašiti – dobaci Kevendiš uvređeno. – A ni stranca niste baš nešto isprašili! Otišao je kako je on hteo, zar ne?

Vilkoks ga ošinu pogledom.

– Ne istrčavaj se previše, Metju! Jezik ti je duži od sačmarice koju držiš ispod šanka!

– Uvek sam govorio ono što mislim – prkosno je odvratio Kevendiš.

Vilkoks je ispio piće i tresnuo rukom o ploču šanka.

– Ubuduće promisli pre nego što počneš! – dobacio je ljutito i žurnim korakom izašao napolje.

* * *

Iako su mu se „novi prijatelji” u ćeliji smejali, Džozef Danijels se ponovo bacio na rešetke i počeo da doziva:

– Hej, ljudi! Pustite me napolje!

Niko se nije odazivao.

pošiljka novca „Skečers kompanije”. Međutim, tu su imali zlu sreću.

Jer sada su već dva dana i dve noći sedeli u ćeliji i slušali kako se baš za njih lagano podižu vešala.

– Pustite me na miru! – vikao je mladić plačnim glasom. – Ništa nisam skrivio! Nisam ubio nikoga, nikoga...

– Objasni ti to onom gore kada odeš! – cerio se Kinglsi zarastao u ožiljke dobijene u tučama. Podizanje vešala koje je osluškivao kao da ga je zabavljalo.

– Možda će ga i pustiti. Mlad je – primetio je Brajant.

Kinglsi izvi lice i zloradu grimasu.

– Pustiće ga, ali kroz pod. A tada se omča zategne i – cap! Sve je gotovo! Ni veliki Kenet ti neće pomoći!

– Lažete! – povika mladić uzrujano. – Pokazaće on svima vama! I šerifu...

– Budeš li malo jače cmizdrio, možda će te brat čuti! – podsmehnuo se Brajant žvaćući duvan.

Mladić je ponovo počeo da trese šipke.

– Čujete li vi tamo? – vikao je piskutavim glasom. – Pustite me odavde!

Kinglsi je slegao ramenima i izvalio se na ležaj, češkajući levi taban prstima desnog stopala.

– Budala! – promrmljao je za sebe. – Tako je to kada u posao uvlačiš balavce! Odmah te izbaksuziraju!

Džozef nasloni vrelo čelo na rešetke, osećajući da ga taj dodir osve-

žava i okrepljuje. Stvarno je trebalo da ostane i sačeka... Šta mu je nedostajalo na ranču u Vorm Springsu, najlepšoj dolini na svetu? Imao je mir, imao je Hejzi koja mu je kuvala i brinula da bude obučen i čist, dok ga je stari Bulok pratio u lov, učio veštini hvatanja u zamku, jahanju, rukovanju lasom... A Kenet je dolazio povremeno, obećavajući da će uskoro doći i povesti ga na istok, negde među svet. Da budu zajedno u tom novom svetu i novom životu...

Kenet Danijels je bio oličenje svega onoga za čim je dečakova mašta žudela: jahao je kao saliven sa sedlom, potezao brže nego desetorica zajedno, imao tople oči i snažne ruke. Pored toga, izmišlj

U hodniku se začuše koraci. On podiže glavu i pred sobom ugleda mrko šerifovo lice.

– Pustite me napolje! – povikao je mladić. – Nisam nikoga ubio!

Vilkoks ga mirno odmeri.

– Čuvaj snagu, momče! – dobacio je cinično. – Dolaze teški časovi!

Džozef se seti udaraca čekića.

– Ne... nećete valjda da me...?

Šerif klimnu glavom.

– Baš to, momče! – uzdahnio je. – Jedino ako...

– Ako? – prebledio je mladić.

– Ako se tvoj brat preda. Onda ćemo te pustiti... – tiho je rekao Vilkoks.

Džozef se odvojio od rešetaka.

– On to neće učiniti! – očajno je prošaputao.

Vilkoks raširi ruke.

– Utoliko gore po tebe, sinko! On će te imati na savesti, a ne ja! – dodade čuvar zakona okrećući se.

Dok je koračao kroz hodnik, pratilo ga je Kinglsijevo cerekanje.

Džozef je sa uzdahom podigao glavu i pogledao kroz mali prozor, gore, prema plavetnilu, podizala se greda.

A onda opet preteći udarci čekića...

* * *

Dok je napustio Jerington ne hajući za moguću poteru. I dok su Vilkoksovi pomoćnici krstarili gradom, on je već okrenuo svog konja na istok.

Dan je bio sve topliji, pa je morao da raskopča kaput.

Najbliža železnička postaja nalazila se na dvadeset milja od Jeringtona. Znao je da bi mu to uštedelo dosta vremena i spaslo ga od vrućine podneva koje se približavalo.

Okrenuo se za čas i na prozračnom čistom nebu u daljini ugledao dve tačke.

Lešinari.

umiranje ili smrt. Sudeći po ponašanju lešinara koji se još nisu usuđivali da slete, nesreća se morala dogoditi nedavno, a napadač je možda još u okolini, pomislio je Dok i neupadljivim pokretom otklonio peš kaputa sa drške revolvera.

Kola sa dva velika točka ličila su na suncu na veliku bubu, spremnu da svakoga časa zaroni u pesak i sakrije se od neželjenih pogleda.

Na zvuk kopita upregnuti konj je podigao glavu i zarzao.

Holidej je sjahao i pogledao u telo. Nesrećni čovek nije davao znake života. On je za svaki slučaj uzeo torbu sa instrumentima, mada mu je intuicija govorila da je neće ni otvoriti. Dok je prilazio telu osetio je miris viskija i tek kada je došao sasvim blizu, ugledao je grlic boce pod njim. Međutim, još nešto se nalazilo nadomak njegovih nogu...

Bila je to zvečarka! Ležala je odmah tu, smrskane glave i očigledno ustreljena iz velike blizine.

Mrtvac je u levoj ruci držao „kolt“, dok je desnu grčevito stezao u pesnicu. Imao je novo štofano odelo sa prugama, širokih revera i ispod njega prsluk sa dva reda dugmadi. Bela košulja bila je polivena viskijem i zaprljana prašinom, a potpetice čizama ukopale su prave male rovove u opiranju pred nečim ili nekim...

Dok pomisli kako je čudno što na telu nema ni traga krvi. Kada se

malo bolje zagledao, video je trag na listu noge nesrećnog čoveka i po tome zaključio da je u pitanju ujed zmije.

Dakle, sve je trebalo da bude jednostavno: čovek se napio uz put, ispao iz kola kada je konj naleteo na zmiju i uplašio se od nje. Pritom je vlasnik dobio ujed, ali je ipak uspeo da ustrelji napadača.

To je suviše lako i nekako suviše čudno, razmišljao je Dok pokušavajući da razdvoji čovekove prste čvrsto stisnute u pesnicu. Išlo je sporo i za tren mu se učinilo da je nemoguće. Ipak, osećajući da se tu nešto krije, uporno je nastavio i na kraju na dlanu jednog čoveka ugledao mali, srebrnasti predmet. Brzo ga je stavio u džep, a onda osmotrio teren oko sebe.

Naravno, njegovo oštro oko odmah je zapazilo još nešto.

Peskoviti teren oko tela i izvrnutih kola bio je ravan, ali besprekorno ravan da je odmah bilo jasno kako je neko sve namerno poravnao kako bi uklonio tragove. Znači, pored čoveka je u vreme

begao? U pitanju je bilo nešto drugo, možda zločin?

Dok je ponovo pažljivo pregledao sve oko sebe i uočio neke pojedinosti koje u prvom trenutku nije ni zapažio. Mrtvac je ležao petama ukopan u tlo kao da je smrt od ujeda zmije nastupila trenutno, što nije bilo moguće. Zmijski otrov delovao je sporo, pa je bilo logično da se jadan čovek savijao i grčio u bolovima. Osim toga, pokojniku nije nedostajalo ni jedno dugme, pa je ono srebrnasto dugme koje je Dok našao u njegovoj šaci moralo pripadati nekom drugom, po svoj prilici istom onome koji je izbrisao tragove. Ili ih je, možda, bilo više?

U magnovenju, Doku sinu! Ovaj čovek bio je ubijen na veoma podmuкао i perfidan način. Ubice su ga držale ili je bio vezan dok mu je zmija zadavala smrtonosni ujed. Zatim je neko od napadača ubio zmiju, a da pritom nije primetio da mu je nesrećni čovek pri rvanju otkinuo dugme koje mu je ostalo u šaci. I još nešto: ubijeni je nekako neprirodno držao revolver u ruci što je značilo da ga nije dobrovoljno uzeo, već da ga je neko tu stavio.

Holidej uzdahnu, podiže glavu i zagleda se u okolna brda. Šta da radi? Da pođe dalje ili se vrati natrag i nastavi svojim putem, svojim poslom?

Nije mnogo razmišljao. Skoro instinktivno je doneo odluku i sud-

bina ga je još jednom odmamila na put koji je najverovatnije vodio u nevolje.

* * *

Raund Mauntin, stočarski gradić u srcu Nevade imao je šerifa po imenu Troj Barimor. Bio je to izuzetno jak i snažan čovek širokog preplanulog lica i čela ispresecanog borama, jer život šerifa nikada nije bio jednostavan i bez briga.

Troj Barimor je važio za objektivnog čoveka koji je uvek uspevao da se održi u sredini, smirujući svađalčki raspoložene stočare u vreme suše ili prebacivanja stada na dalje pašnjake. Iako tako nešto nije bilo nimalo lako, uspevao je da ne pripadne nikom osim samom sebi, a to je za ljude značilo mnogo. Bez obzira koliko bi često dve strane zavađene, čoveku sa zvezdom svi su priznavali objektivnost.

Sam gradić se nalazio u valovitoj dolini sa dosta šume i trave, ali malo vode...

A baš taj nedostatak vode pretio je da uzburka strasti u gradu i uzrokuje ozbiljne sukobe.

Toga dana Holidej je tjahao u glavnu ulicu sastavljenu od nekoliko jednospratnih kuća i drvenih brvnara – sandučara. Sam gradić je imao više kor

nekoliko dimova. Tek tada je pogledao šerifa i rekao:

– Mislio sam da ćete biti zauzeti oko jednog leša.

– Leša? Kakvog leša? – upitao je ovaj iznenađeno.

– Pa, u pitanju je čovek od oko pedeset godina, odeven u prugasto odelo i koji je vozio jednopreg sa ljubičastim krovom – mirno je izgovorio Dok.

– Šta? Pa to je sigurno Periš! Samo on ima jednopreg sa ljubičastim krovom! – dodao je, a onda začutao i sumnjičavo odmerio Holideja. – A otkuda vi to znate?

– Našao sam leš – glasio je Dokov odgovor.

– Gde? Na kom mestu?

– Desetak milja daleko od grada, tačno prema severu, u jednoj peščanoj uvali...

– I šta ste tamo našli? – prodorno ga je pogledao šerif.

– Mrtvog čoveka i jednopreg... Ništa drugo.

– Jeste li videli tragove? Da niste nešto dirali?

– Nisam, naravno. Ali, tragova nema pošto su izbrisani.

– Izbrisani? Šta hoćete time da kažete?

– Samo to što sam rekao: izbrisani su. Našao sam leš, pored njega praznu bocu viskija, ubijenu zmiju i revolver u nesrećnikovoj ruci. Ali, tra-

gova nema. Iako su uništeni, ja sam ipak došao do nekog zaključka.

– Zar? A može li se znati do kakvog? – podozrivo ga je pogledao šerif.

– Da je neko želeo da sve izgleda kao nesrećni slučaj, mada je u pitanju nešto drugo. Uostalom, nemojte da se oslanjate na moj sud. Pođite tamo sami, pa ćete videti.

– I hoću! – odvrati šerif odlučno. – Poći ću iz ovih stopa! A vi... – zastao je na trenutak – ... ne mičite se odavde!

– Rekao sam vam da ostajem u gradu samo desetak minuta – podsetio ga je Dok.

– Da, ali ovo je nešto izuzetno. Možda će biti potrebno da date izjavu.

